

Politika 17. september 1933

Svečanost u telefonskoj centrali

Beogradske telefoniskinje svojoj kolegini – avijatičarki

Pošto su žrtvovalе svoje slobodno vreme zamenjujući je da bi posećivala pilotski školu, one su joj juče predale lep poklon

Beograđani koji ne govore telefonom sa drugim gradovima možda su i zaboravili na sirote telefoniskinje s kojima su često imali prilike da izmenjaju i prijateljske i neprijateljske reči. Ali automatski telefon nije uklonio njih sa međugradskih linija. U beogradskoj telefonskoj centrali ima ih na poslu svakodnevno po trideset na tim linijama.

Beogradske telefoniskinje imale su juče svečanost: slavile su svoju drugaricu g-cu Kristinu Gorišek, koja je pre tri dana postala diplomirani pilot. Ma da smo već u drugoj polovini meseca one su skupile između sebe novaca, priličnu sumu, pa su poslale jednu da kupi poklone za g-cu Gorišek.

Radost naših telefoniskinja

Bilo je već prošlo podne kada je ona ušla u salu, prostranu svetlu, u kojoj rade telefoniskinje, svaka za svojim štanderom, sa aparatom na ušima i u crnom mantilu. Sva nasmejana unela je jedan ogroman buket hrizantema i georgina i jedan paket. Iz paketa je izvadila skupocenu japansku vaznu i zlatnu pudrijeru.

To unosi nervozu u sve telefoniskinje. One se vrpolje na svojim mestima, i skinule bi aparate s ušiju, kad bi smele, i potrčale bi da vide buket i vaznu, da čestitaju svojoj kolegini, da je zagrlje. Posao, međutim, to ne dozvoljava, one savlađuju svoje uzbuđenje i jednolikim tonom odgovaraju svojim koleginicama ko zna u kojem kraju zemlje .

- Gotovo ... Koliko minuta?

G-ca Gorišek je već naslutila, da joj se nešto sprema, ona je sad na iglama, crvena je kao rak, ali se ne sme da odvoji od štandera, jer se taj svet tamo ljuti, traži ubrzo veze, on i ne sluti da je tu u telefonskoj centrali svečanost, i da je to sve zbog nje. I ne tiče ga se, svakako. Ona mora da bude u toliko pažljivija, što radi sa inostranstvom, na međunarodnoj.

Gospođa nadzorna, najzad, uređuje stvar. Nekoliko njih dobijaju zamenu. Gospođa nadzorna i četiri drugarice (među njima i g-ca Branka Diklić, koja takođe uči pilotažu) prilaze g.ci Gorišek, i pružaju joj poklone.

- Toliko sam zbunjena, da ne znam šta da ti kažem ... veli ona što drži buket, i to unosi veselost, jer je to prvi put da ona bude zbunjena.

Scena je praćena radosnima pogledima ostalih telefoniskinja, koje, međutim, i dalje

govore sa celim svetom, pa svoje odsustvo gledaju da nadoknade očima.

- Ovo ti od srca dajemo! ... govori avijatičarki gospđa nadzorna. Da je prvi, bilo bi još više... Radujemo se, što među nama ima jedna koja je toliko hrabra, koja će biti naša Amy Johnson... Mi se svi ponosimo tobom...

G-ca Gorišek bi možda i umela da se snađe i da zahvali ali je već traže Budimpešta i Prag i ona žurno odlazi, bacajući srećan in zahvalan pogled. To čine i druge. Jer pogled sekretara centrale, koji je tu malu scenu dozvolio, sve je više nervozan:

- Linije su sad zauzete, posao veliki ... izvinjava nam se on. Sve bi one htele sada da gledaju, ali svet čeka ...

Upravnik g. Nakić nam veli:

- I nas raduje što je ta g-ca Gorišek, koja je sa toliko uspeha položila »diplomski ispit za pilota« naša službenica, pa je još povukla za sobom i svoju drugaricu Diklićevu. G-ca Gorišek je vrlo dobra službenica. Ovo je jedna teška služba, a ona je i pored toga imala energije da uči pilotažu ...

Zahvalnost g-ce Gorišek

U jedan čas po podne g-ca Gorišek je gotova sa službom. Odlazi sa poklonima, sva srećna. Nekoliko koleginica je prate. Ona nam veli:

- Razumećete me da sam zbunjena tolikom pažnjom svojih koleginica ... Molim vas, njima je svaki dinar skup, kao i meni. Svaka se morala, dajući svoj prilog, odreći jednog zadovoljstva...

Ali nije samo ovo što su one za mene učinile. Toliko noći i dana radile su one mesto mene, zamenjujući me da bih mogla da idem na aerodrom, u školu i da od toga služba ništa ne trpi. Što sam došla do željenog cilja imam samo njima da zahvalim, naročito svojim koleginicama na međunarodnoj. Zamislite, da su one posle svoje napore i teške službe žrtvovalle svoje slobodne vreme meni, da bih ja postala avijatičarka. Ne mogu da nađem dovoljno reči, da se odužim ...

- Prvo, voleli smo te, a drugo, hteli smo da naša buduća amy bude baš iz našeg staleža, a ne iz nekih visokih krugova ... veli joj jedna drugarica, baš ona, koja ju je najviše zamenjivala ...

- Baš je luda za avijatikom! ... dodaje druga koleginica. Čim svrši svoje dežurstvo, ona kapu pod miške, pa se stušti na vrata. Trči na aerodrom... Ni minut neće da stane, pa da malo razgovara, kao mi ostale.

Udruženje poštansko-telegrafsko-telefonskih službenika sprema lep poklon za g-cu Gorišek. Drugi poklon joj se sprema sa strane stručnog lista »Naša pošta«.

Prevod v slovenščino:

Politika 17. september 1933

Slovesnost v telefonski centrali

Beograjske telefonistke svoji sodelavki – pilotki

Po tem, ko so žrtvovale svoj prosti čas, da so jo nadomeščale, ko je obiskovala pilotsko šolo, so jo včeraj tudi obdarile

Beograjčani, ki ne telefonirajo v druga mesta, so mogoče že pozabili na uboge telefonistke, s katerimi so v preteklosti pogosto izmenjali kako prijazno ali neprijazno besedo. Toda avtomatski telefon jih ni izrinil z mednarodnih povezav. V beograjski telefonski centrali jih na teh povezavah vsak dan dela po trideset.

Beograjske telefonistke so imele včeraj slovesnost - počastile so svojo tovarišico gospodično Kristino Gorišek, ki je pred tremi dnevi postala diplomirani pilot. Čeprav smo že v drugi polovici meseca, so zbrale precejšnjo vsoto denarja in eno izmed njih poslale kupiti darilo za gospodično Gorišek.

Veselje naših telefonistk

Poldne je že minilo, ko je vstopila v svetlo prostrano halo, v kateri delajo telefonistke v črnih haljah, vsaka na svojem delovnem mestu, s slušalkami na ušesih. Vsa nasmejana je v rokah držala ogromen šopek krizantem in dalij in pa darilni paket. Iz njega je vzela dragoceno japonsko vazo in zlato pudrnico.

Telefonistke postajajo nemirne. Presedajo se na svojih delovnih mestih. Če bi smele, bi snele slušalke in stekle pogledat šopek in vazo, čestitat svoji sodelavki in jo objeti. Toda delo jim tega ne dopušča, obvladujejo svojo vznemirjenost in z enakomernim glasom odgovarjajo kolegicam v kdo ve katerem kraju v državi.

- Končano ... Koliko minut?

Gospodična Gorišek je že zaslutila, da ji nekaj pripravljajo. Zdaj ona sedi kot na šivankah, rdeča kot rak, a ne sme s svojega delovnega mesta, ker se ljudje jezijo, hočejo hitro povezavo, saj ne slutijo, da je tukaj v telefonski centrali slovesnost, in vse to zaradi nje. Jasno, ljudi se to ne tiče. Biti mora še posebno pozorna, ker dela s tujino, na mednarodni.

Nazadnje položaj uredi gospa nadzornica. Nekaj jih dobi zameno. Gospa nadzornica in štiri tovarišice (med njimi tudi gospodična Branka Diklić, ki se tudi uči pilotirati) pristopijo h gospodični Gorišek in ji izročijo darila.

- Tako sem zmedena, da ne vem, kaj naj ti rečem ... pravi tista s šopkom. To jih spravi v dobro voljo, saj jo prvič vidijo zmedeno.

Druge telefonistke spremljajo dogajanje z veselimi pogledi, med tem ko naprej govorijo z celim svetom. Svojo odsotnost skušajo nadomestiti z očmi

- To ti poklanjamo iz srca! ... pravi pilotki gospa nadzornica. Če bi bili prvega, bi bilo

več... Vesele smo, da je ena od nas tako pogumna, da bo naša Amy Johnson... Vsi smo ponosni nate...

Gospodična Gorišek bi se v tem položaju verjetno znašla in se zahvalila, a jo že kličejo iz Budimpešte in Prage. Vrže jim le srečen in hvaležen pogled in se hitro vrne na delovno mesto. Isto storijo tudi druge. Kajti sekretar centrale, ki je ta mali dogodek dovolil, je vse bolj vznemirjen:

- Linije so zdaj polno zasedene, dela je veliko ... se nam je opravičeval. Vse bi rade tole gledale, a ljudje čakjo ...

Upravnik gospod Nakić nam pravi:

- Tudi mi smo veseli, da je gospodična Gorišek, ki je tako uspešno opravila pilotski izpit, naša uslužbenka. Pa še svojo tovarišico Diklićevo je potegnila za sabo. Gospodična Gorišek je zelo dobra uslužbenka. Opravlja težko delo, a je poleg tega imela energijo še za učenje pilotiranja ...

Hvaležnost gospodične Gorišek

Ob enih popoldne gospodična Gorišek konča svojo službo. Vsa srečna odhaja z darili. Nekaj sodelavk jo spremlja. Pravi nam:

- Upam, da razumete, da sem zbegana zaradi tolikšne pozornosti svojih sodelavk ... Prosim vas, njim je vsak dinar dragocen kot meni. Vsaka se je morala odreči nekemu svojemu zadovoljstvu, da je lahko prispevala...

Ampak to ni edino, kar so naredile zame. Koliko noči in dni so delale namesto mene, ko so me nadomeščale, da sem šla lahko v šolo na letališče, a da služba zaradi tega ni trpela. Da sem dosegla zaželeni cilj, se lahko zahvalim samo njim, predvsem svojim sodelavkam na mednarodni povezavi. Pomislite, da so po svoji naporni in zahtevni službi žrtvovale svoj prosti čas zame, da bi lahko postala pilotka. Ne morem najti dovolj dobrih besed, da se jim oddolžim ...

- Prvič, imele smo te rade, in drugič, hotele smo da, naša Amy pride iz našega stanu, ne pa iz nekih visokih krogov ... ji pravi tovarišica, prav tista, ki jo je najpogosteje zamenjala ...

- Res je nora na letalstvo! ... doda druga sodelavka. Takoj ko konča svoje dežurstvo, pot pod noge in teče na letališče... Niti minuto ne ostane, da bi malo poklepetala, kot me ostale.

Tudi združenje poštnih, telegrafskih in telefonskih uslužbencev pripravlja lepo darilo za gospodično Gorišek. Pripravljajo ji ga tudi pri strokovnem časopisu »Naša pošta«.

